

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De præexcellentia gaudij virtutis respectu gaudij mu[n]dani. Cap. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](#)

vbi Dei gratia est, in alto sitū est. Sene. Talis est sapientis animus, qualis mundus supra lunam: semper illic serenū est quod nō est alieni muneris: nec arbitrij alieni est, quod nō dedit fortuna, nō eripuit. ¶ Paradiso verò caelesti in quatuor assimilatur. Primo, in hoc quod est Dei habitatio placet enim Deo habitate in anima virtutibus ornata. Hier. Nihil quietius, nihil purius mente debet esse, quæ in Dei habitaculum preparanda est: quæ non auro tēpla fulgentia, non gēmis altaria distincta delentant, sed anima ornata virtutibus. rou. 8. Deliciae mēæ, esse cū filiis hominis. Bernardus animam huiusmodi calum vocat, dicens, Nec mirum, si calum hoc libenter inhabitat dominus Iesus, quod non quomodo ceteros dixit tantū ut fieret, sed pugnauit ut acquireret, occubuit ut redimeret. Secundò in hoc quod est locus luminis. Job 38. Nesti per quam viam spargitur lux. glo. iustitia est lux. Tertiò, quia locus est ordinati amoris. Brevis enim & vera diffinitio Virtutis, est ordo amoris: ut ait Aug. in lib. de Ciuit. Dei. Quartò, quia locus est gaudij. Esa. 51. Ponam desertum eius delicias & solitudinem eius quasi hortū Domini. Cor hominis antequam sit in gratia Dei, est velut desertum, sed per gratiā sit quasi hortus domini. Ita quatuor in parafiso caelesti inueniuntur. Est enim Dei habitatio, locus luminis, & ordinati amoris, & gaudij. ¶ Contraria verò quatuor prædictis cor peccatoris faciūt quasi infernū, cūm sit habitatio dæmonum, & habeat tenebras ignorantiae & culpar, & ignem prauæ concupiscentiæ, & vermē remordentis conscientiæ. Hæc enim quatuor sunt in inferno. Væ illis qui multis in labotibus & expēsi sibi faciunt infernū. Væ illis qui potius eligunt habitare in inferno quā in parafiso. Mira infania taliū qui infernū præoccupant, quasi timerēt se nimis tardè peruenturos ad eū. De præcellentia: gaudiū virtutis respectu gaudiū mundani. CAP. IX.

F notandū, quod gaudiū virtutis quadrupliciter præcellit respectu gaudiij mundani. Primo in continuitate. Homo carnalis nō semper sedet ad mēsam corporalē, sed homini virtutis secura mēs est quasi iuge conuiuiū. Prou. 15. Job 20. Gaudiū hypocrita ad instar puncti. Hypocrita est mūdus exterius deauratus. Aug. in lib. Conf. Si quid arrisisset prosperū, tædebat apprehēdere: quia penè prius quam teneretur, auolabat. Gaudiū mundanū venit de foris, & facile impeditur, & discontinuat. Seneca vitā virtutis luci cōparat, vitā verū mūdanā fulgori, dīces. Magna existimas esse quæ relictus es, &c. Preposuisti talā securitatē ad quā iturus es, retinet te huius vite fulgor à qua trans-

transitus es tāquā in sordida & obseuta casū erras. Ex hac vita ad illā ascēditur, quod interest in splendorem & lucē, cū hæc certā originē habeat atq; suā, ille nitet ex alieno: hoc interest inter hanc vitā & illā, hoc fulgore veniente extrinsecus percussa est, statim crassā faciet illi vmbra, quicquid obstitet, illa suo lumine illustris est fulgor, est luminis repercussio. ¶ Secundū in puritate. Dulcedo enim felicitatis humanę multis amaritudinibus respersa est, iuxta verbū Boëtij, Homo enim carnalis vnam amaritudinē habet ex dilatione deliciarū, quas vehemēter appetit: etiā ex defectu quē inuenit in vsu earū: vbiunque enim caro querit refectionē, inuenit defectionē, iuxta verbū August. Excessum etiam in sumēdo delectabili sequitur duplex amaritudo, scilicet remorsio conscientiæ & grauamē naturæ. Seneca: Voluptas quo audius hausta est, citius in contrarium recedit. Eccl. 31. Amaritudo animæ vinū multum potatū. Gaudiū vero virtutis purū est, nō respersum tot amaritudinibus. Aug. in lib. Conf. Tu semper aderas misericorditer lœviēs, & amarissimis asperges offenditionibus omnes illicitas iucunditates meas, vt ita quererē sine offensione iucundari: & vbi hoc possem, nō inuenirem quicquā prater te Dominc. ¶ Tertiō in dignitate. Gaudiū enim virtutis est de iis de quibus dignū est gaudere. Vnde super illud Gal. 5. Fructus Spiritus, est charitas, gaudiū dicit gl. id est, elatio animi de his quæ digna sunt gaudiū: gaudiū mundi de indignis est. Sene. In voluptate nihil est magnificum, nihil quod naturā Deo proximā deceat, mēbrorū viliū ac turpiū ministerio venies exitu fœda. Prou. 3. Stultorū exultatio ignomina. Itē 15. Stultitia est gaudiū stulto. Et Dominus gaudēti. Hic rufalē fles ait, Si cognouisses & tu. Luc. 19. innuēs cætitatē causā esse illius gaudiū. Prou. 2. Qui lētatur cū malefecerint, & exultat in rebus pessimis. Aug. Quid est seculi gaudium? breuiter dico, Seculi lœtitia est impunita nequitia: scilicet luxuriati, in specta eulis vagari, ebriositate ingniritati, turpitudine fœtere, & nihil malipati, hoc gaudium detersus est dolore. Peius est enim gaudere de iniquitate, quād dolere de corruptione, vt ait Aug. ¶ Quartō in salubritate gaudium virtutis salubre est faciēs cōrēni gaudia vana. Eccl. 1. Vbi multa est sapientia, multa est indigatio. Vbi enim sapor virtutum sentitur, iucunditas carnalis despiciuntur: quia gustato spiritu, despisit omnis caro, iuxta verbā Aug. Item factū triphare de diabolo. Unica enim ratio vincendi inimicū, est lœtitia spiritualis, vt ait Anto. Eccl. 30. Iucunditas cordis hęc est vita hominis & thesaurus sine defectione sancti-

tatis

tatis: Qui gaudiū sentit in vita bona, perseverare potest in ea: econtrario in meroe animi deiicitur spiritus. Prou. 15. Deicietur inquam ab altitudine virtutū. Gaudium vero mundi noxiū est. Nec mirum, cùm sit à Deo maledictum. Luc. 6. Vx vobis diuitibus, qui hic habetis consolationem vestram, &c. Si quis non audeat gustare cibum ab aliquo sancto maledictum, quāto minus maledictum à Deo: Gaudiū illud hominem infatuat: vt patet in Salomone, qui non prohibuit cor suum, quin omni voluptate frueretur. Eccl. 2. E infatuatus est. 3. Reg. 11. Job. 28. Sapientia non inuenitur in terra suauiter viventiū Hoc gaudiū in dolore reverteret. Prouer. 14. Extrema gaudiij luctus occupat.

De his que faciunt ad gaudium virtutis. C A P. X.

ET notandum quod octo sunt que facere videntur ad gaudiū eius in quo virtus est. ¶ Primo conscientię puritas. Animus enim generosus potius quiescit in lecto conscientiæ, quando est mundus, quam quando est immundus naturaliter abhorre immunditiā. Vnde super illud Galat. 5. Fructus Spiritus est charitas, gaudium, dicit gl. id est, puritas animi. ¶ Secundo sanitas virium animæ, quā gratia facit. Anima sanata maiorē quietem habet. Prou. 16. Dulcedo animæ sanitas ossium: id est, virtus Chrys. Gratia est sanitas mentium. ¶ Tertiō libertas. Peccator ligatus est ante aduentum gratiæ seruitute peccati, vt nō possit facere quod vult superior pars rationis, iuxta illud Prou. 5. Iniquitates suæ capiūt impiū, & funibus peccatorū suorum quisque constringitur. Aug. in lib. Conf. Suspirabā ligatus non ferro alieno, sed mea ferrea voluntate: velle meū tenebat inimicus, & inde mihi catenā fecerat, & constrinxerat me, quippe ex volūtate peruersa facta est libido: & dum seruitur libidini, facta est cōsuetudo: & dum cōsuetudini non resistitur, facta est necessitas. Gratia vero Spiritus sancti adueniens libertatem in homine facit. 2. Cor. 3. Vbi spiritus domini, ibi libertas. ¶ Quartō quies à cruciatu tumultuosarū cogitationū & inordinatarū affectionum, & à cruciatu vermis cōscientiæ. Ab illis enim vis gratiæ cor liberat. Omnes qui illicita appetunt, vel in hoc modo aliquid videri volunt, dēsis cogitationū tumultibus in corde comprimuntur, vt ait Greg. Sancti vero, quia nihil huius modi appetunt, nullis proculdubio in corde tumultibus opprimuntur, vr idē Greg. ait. Itē mali cruciatur in corde inordinatis affectionibus. Ang. in li. Conf. Iussit Deus, & sic est vt pœna sibi sit inordinatus animus. Alij cupiditate cruciatur, quasi fame & siti insatiabili bonoru temporalium, qui cruciatus nō cessat, nisi Dei gratia fame & situm huiusmodi se det.